Temps durant l'any - Onzè diumenge

Per FrancescX el dl., 11/06/2018 - 11:54

Ez 17, 22-24
2Co 5,6-10
Mc 4,26-34

¿A què compararem el Regne de Déu?

La Paraula avui s'esmerça en donar-nos pinzellades d'aquest paisatge que Déu ens convida a somniar. El Regne és un estat de coses on Déu és el primer, qui marca pauta, el referent de tot i tots. I perquè Ell passa al davant, tot secunda la seva inèrcia: les relacions entre les persones, amb tot el creat, amb nosaltres mateixos...es fonamenta en Ell i en Déu troba la plenitud.

Visualitzar aquest somni atrapa la nostra afectivitat i ens fa desitjar-lo perquè comprenem que es allà on reposen totes les nostres inquietuds. Reconeixem l'horitzó del nostre anhel quan sentim parlar del Regne.

De les lectures extraiem quatre comparacions que ens ajudaran a entendre el que passa quan Déu és Senyor:

- com un esqueix de cedre plantat dalt la muntanya,
- com un emigrant que anhela viure de nou al seu país,
- com un pagès que recull el fruit d'allò que va sembrar
- i, finalment, el Regnat de Déu és com un minúscul gra de mostassa que serà arbust.

Una comparació és un esclat de significats. Per això, tot i que ara descrivim alguns trets comuns entre elles, no exhaurirem tot el que ens poden arribar a suggerir en sentir-les de nou amb les orelles ben obertes.

En primer lloc, el Regne de Déu demana cooperació. Les capacitats de tot allò creat han d'entrar en joc per a que s'assoleixi el fruit. No som la causa de la plenitud però sí que ens cal aportar el que és a les nostres mans. Déu conduirà tot el que som a la seva feliç realització si, per part nostre, arrisquem, ens oferim del tot i confiem.

En segon lloc, el Regne de Déu implica un desenvolupament progressiu. No és màgia sinó que respecta els temps que cada cosa necessita per a ser transformada en el seu ser més profund. Per això, ens caldrà ser pacients, sortir de les nostres presses egoistes i entendre que res que a Déu aspiri pot quedar oblidat. Sigui en el meu interior, sigui col·lectivament, tot viu en l'esperança i en l'anhel d'arribar a ser ple ben aviat.

En tercer lloc, el Regne de Déu és sorpresa. Allò que s'esdevé supera els nostres càlculs. El fruit final no és la projecció del nostre somni, tot i que prou entenem la necessària cooperació entre Déu i nosaltres. Les nostres expectatives queden sempre depassades i les paraules "gràcies. Moltes gràcies!" ens venen als llavis davant el resultat de la comunió que es dóna en el Regne de Déu.

En quart lloc, quan Déu senyoreja, el capgirament esdevé majúscul. En efecte, allà on Déu encara no és tot en tots, patim una jerarquia on els rics, prestigiosos i poderosos són al cap de munt. Darrera d'ells i baixant, segons participin dels seus valors, es situen els menystinguts. En canvi, quan Déu és, els primers passen a ser darrers. Els que quedaven als marges són posats al mig. Els descartats pel sistema anterior són restablerts en la dignitat que se'ls negava.

En cinquè lloc, sense concloure, fins la més minsa criatura gaudeix de la novetat que arriba. Més que els prepotents dominadors que acaparen tresors, els petits són qui anuncien el Regnat de Déu instaurat per fi. Els ocells s'ajocaran a l'ombra dels arbres que creixen i, amb la seva alegria i simplicitat, anuncien Aquell que ja està arribant.